

778

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
DEBRECEN, KÁLVIN-TÉR 17. SZ. (PÜSPÓKI HIVATAL)

A TISZÁNTÚLI REFORMATUS EGYHÁZ-
KERÜLET HIVATALOS KOZLÖNYE

MEGJELENK — EGYELŐRE — HAVONKÉNT
ELŐFIZETÉSI ÁRA EGY ÉVRE 12— PENGŐ

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. DR. RÉVÉSZ IMRE

Újjáépítés

(Debrecen sz. kir. város főispánját beiktatása alkalmával, 1945 február hó 15-én üdvözlő beszéd)

Mélyen tisztelt Főispán Úr!
Tekintetes Törvényhatósági Bizottság!

Debrecen sz. kir. város törvényhatósági bizottságának s az által képviselt egész közönségének nevében és megbízásából legyen szabad a Főispán urat székének elfoglalásakor tisztelettel üdvözölni s életére és működésére gazdag áldást kívánni.

Főispán úr egész eddigi életpályáját le jobban ezzel a szentírási igével tudnám jellemezni: „*Becsületbeli dolognak tartásod, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok...*“ (I. Thessal 4: 11.) A becsületes, csendes és verejtékes munka embere, amilyenek eddig mindnyájan ismertük, bizonyára nem szorul arra és másokra, de kivált a mai időkben egyenesen tiltakoznék az ellen, hogy hivatalbalépését henyé szólásokkal ünnepezzük, vagy pedig a hazánk és városunk helyzete fölötti üres értezésre használjuk föl.

Eppen ezért egy szót sem kívánok vesztegetni arra, hogy mi volt és mi van. E közgyűlésnek és e város közönségének mostani érzelmeit gondolatomban legihívebben és a Főispán úr személyéhez legméltóbban akkor tolmácsolom, hogyha mindnyájunk figyelmét arra a mindennél nagyobb kérdésre irányzom néhány pillanatra: mi lesz? Vagyis, hogyha megbízom nevében arról teszek vallomást, hogyan gondolom én és gondolják velem együtt városunk lakosságának sok névtelen tízezrei ennek a városnak és ennek a hazának a romjából való újjáépítését a nemzeti Kormány és a Főispán úr iránymutatása nyomán, és milyen szellemben ajánljuk ez újjáépítő munkához hűséges, engedelmis és lankadatlan részvételünket.

Harmincnyolcadik esztendő hivatali és közpályámon sohasem tartoztam semmiféle politikai pártba vagy mozgalomba. Nem tartozom most sem és nem szeretnék a jövőben sem tartozni. A következő néhány szó tehát nem valamelyik létező vagy leendő politikai pártnak kerülő úton felszínre kérekedése lesz, hanem az egyszerű magyar ember őszinte beszéde arról, amit városa és hazája javára valónak gondol — meggyőződése szerint lényegi egyetértésben e nemes város egész gondolkozó és ítélni képes lakosságával, és viszont talán egyetlenegy mostani politikai párt alapelgondolásaival sem kerülve lényegi ellenkezésbe.

Minden építéshez, tehát újjáépítéshez is négy dolog szükséges: terv, anyag, munkás, fundamentum.

A mi újjáépítésünk tervét úgy hívják, hogy: *szabad, független, demokratikus Magyarország* és benne egy *megújult Debrecen*, mint ennek a Magyarországnak méltó, nélkülözhetetlen és az ész magyar jövő szempontjából kiválólag létfonosságú darabja. Hogy mit jelent a magyar szabadság és függetlenség, azt Debrecenben, a Nagytemplom és a Kolégium tövében senkinek nem kell magyarázni. Azt mi itt 400 éve tudjuk és körülbelül jobban tudjuk, mint az országban bárhol másutt. Hogy mit jelent a demokrácia, abban a tekintet-

ben nagyon sok és nagyon elemi oktatásra szintén nem szorulunk, mert a debreceni civitas legalábbis a maga fénykorában, a 16., 17. és 18. századokban a demokráciának azon időkben elérhető legmagasabbrendű megnyilvánulásai közé tartozott. Megbecsülni az emberi méltóságot mindenkinben születésre, származásra, állásra, foglalkozásra, vagyoni helyzetre tekintet nélkül és ennek a megbecsülésnek gyakorlati következményét legelső sorban avval vonni le, hogy minden önállóan gondolkodni és ítélni képes ember a kötelességeinek megfelelő jogokhoz jusson a közösség ügyeinek intézésében és ez ügyekbe beleszólásban: a debreceni múlt háromszázados tanulsága szerint ez a demokrácia, de gondolom, a szónak nyelvtani értelme és a fogalomnak tudományos társadalmi magyarázata szerint sem lehet más. Hisszük és valljuk, hogy az új Magyarország szabadságának és függetlenségének legnagyobb belső biztosítéka éppen ennek a demokráciának, amely ellen eddig az uralkodó magyar társadalom olyan sokszor és olyan súlyosan vétkezett, minél tökéletesebb kiépítése lesz — s igérjük és fogadjuk, hogy ennek a demokráciának kiépítéséért az új Debrecen az ösziak nemes nyomdokain a legelső sorokban fog dolgozni és küzdeni.

Az új Magyarország és az új Debrecen épületanyaga *megújult magyar emberi életekből és családokból* kell, hogy álljon. Olyan emberi életekből, amelyekről a kíméletlen létharc nem törli le az Istenkének még a leghalványabb vonásait is, és olyan családokból, amelyekről ugyanaz a kíméletlen létharc nem ragadja el még a legelemibb lehetőséget is az emberhez méltó otthonnak és az Isten minden fiát és leányát megillető gyermeknevelésnek. A régi Debrecen ebben a tekintetben is példát mutat. Itt 300 esztendőig nem ismerték sem a feudális nagybirtok, sem a kiszípolozó nagytöke uralmát. Itt olyan egészséges földbirtok- és egyéb vagyonmegoszlás volt, amely kizárta akár az ipari, akár az agrárproletáriátus létrejöttét. Ma sem akarunk egyebet, sem helyi, sem országos vonatkozásban. Az új Debrecen és az új Magyarország épületét olyan élő kövekből akarjuk felemelni, amelyek a nemzeti vagyonból is és a nemzeti munkából is arravalóságukhoz mérten, de lényegesen egyenlő jogok szerint, tehát egyenlő kötelességek szerint is veszik ki a részüket.

Kik lesznek ennek az újjáépítésnek a munkásai? Tulajdonképpen mind ugyanazok, akik tárgyai ennek az újjáépítésnek: mindenki élő kő, amelyből a közösség kiépül. Kiváltképpen mégis azokat kell tartanunk az újjáépítés munkásainak, akikre a demokratikusan megnyilvánuló közbizalom a *vezetés* feladatait ruházza. Testi munkások legyenek ezek, vagy szellemi munkások? A régi Debrecen főbírái és szenátorai szappant főztek, gubát csaptak vagy csizmát varrtak, de ugyana kkor résztvettek a ruh legmagasabbrendű szellemi életében: könyvet irtak vagy adtak ki, diákok ezreit taníttatták és táplálták az ősi

Kollégiumban vagy a leghíresebb külföldi főiskolákon. Ha valaki most közzük feltámadna, semmi ellen sem tiltakoznék olyan hevesen, mint a testi és szellemi munka közt vont önkényes és alaptalan megkülönböztetés ellen. Minden munka szellemi, mert a legdurvább testi munkát sem lehet végezni derekasan és a közösség javára a szellem erőfeszítése nélkül. Minden munka testi, mert a legfinomabb szellemi munka is kopatja és őrli a testet. Vezetőinktől azt kívánjuk, hogy ezt értsék meg és mindenkiel értesék meg. És még egyet kívánunk tőlük: *ne engedjék magukat át nem gondolt jelszavaktól elvakítani*. Mai katasztrófánkat, lehet mondani, majdnem kizárólag a jelszavaktól elvakultság idézte elő. Elhittük egy eszelős mítoszokat, hogy az egyik faj már eredeténél fogva *különb és világvezetésre* hivatottabb a másiknál. Elhittük egy hazug propagandának, hogy az egyik állam- és társadalomrendszer változhatatlan lényegénél fogva istentelenebb a másiknál. Elhittük egy kasztszellemelek, hogy az egyik társadalmi osztály szükségszerűen felforgatóbb és építésre képtelenebb a másiknál. Adott lesz a keserves operáció, amelyen keresztülmennünk s keresztülmegyünk, ha szemünkről végre eltávolítja ezt a dőre és bűnös hályogot és nem enged helyükbe hasonlókat nőni. És mi boldogan fogunk vezetőink szemével nézni, hogyha ez a szem minden ilyen hályogtól tisztá lesz.

Amde az újjáépítés a legjobb terv birtokában, a legpompásabb anyaggal és a legkitünőbb munkásokkal is reménytelen, hogyha fővenyre építünk. A régi Debrecen homoktalajában a történetet figyelő szem sziklafundamentumot vesz észre, amelyre nemcsak debreceni, hanem országos vonatkozásban is egyedül lehet biztonságosan építkezni.

Ennek a sziklafundamentumnak viszont három rétege van.

Az első a *gyökeresen magyar lélek*. Ne emlegessük többet az átkosemlékű „faj” és „fajtság” szavakat. Magyar mindenki, aki a magyar léleknek hűséges és hiánytalan osztályosa és vállalja a számára így előálló sorsközösség minden következményét, kockázatát és áldozatát. Debrecen gyökeres magyarsága mindig lelki, tehát spirituális, nem pedig pusztán faji, tehát materiális magyarság volt. Kívánjuk, hogy az új Magyarország ennek a lelki magyarságnak fundamentumára épüljön és Dantéval fohászjunk: „*Ó boldog Magyarország, ha nem hagyja magát többé félrevezettetni!*”

A fundamentum második rétege az *egyetemes emberi*. Városunk és hazánk legboldogabb napjai mindig azok voltak, amelyekben az emberiség élő, egyjogú és kölcsönös megbecsülésben osztozkodó tagjának tudhatta magát. A humánumban mélyen beépülő magyarság és a magyarságban kiteljesedő humánium: mindig ez tette, ezután is ez fogja tenni ország-világ előtt megbecsültté a magyar és a debreceni nevet. Voltak korszakaink, amelyekben a felelőtlen kozmopolitizmus, voltak, amelyekben a nekibúsult álmagyarkodás tengelt túl. Ezek romlásunkra váltak és egyiket sem kívánjuk vissza. Az új Magyarország és benne — példamutatóan — az új Debrecen legyen éppoly fenntar-

tás nélkül humánus, mint amilyen gyökeresen magyar.

De a sziklafundamentum legmélyebb rétege mégis az, amelyen városunk címerében a kereszt zászlót emelő bárány áll: *az Isten igéje, az ó- és újszövetségi Kijelentés*. Ez a legmélyebb réteg van hivatva biztosítani a másik két rétegnek, a magyarságnak és a humánumnak időálló voltát is, mert csak ez van az örökkévalóságba beagyazva. Minden építés és minden újjáépítés a levegőben lóg, ha nem Isten örök törvényére és evangéliumára támaszkodik. „*Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből: ez az első és nagy parancsolat; a második pedig hasonlatos ehhez: szeresd felebarátodat, mint tenmagadat*”. Ő építők, ne vessétek meg a Szegeletkövet, amelynek neve Jézus Krisztus. „*Aki erre a kőre esik, szétzúzatik: akire pedig ez a kő esik, összemorzsolja azt!*”

Mélyen tisztelt Főispán úr, tekintetes törvényhatósági bizottság!

Shakespeare legmélyebb és legcsodálatosabb drámájában így kiált föl az emberlét és az emborsors legiszonyóbb kérdéseivel viaskodó boldogtalan dán királyfi:

*Kizökönt az idő: ó kárhozat,
Hogy én születtem helytelenül azt!*

Minket, akik az összeomlott ország és város újjáépítésében való részvételre rendeltettünk, a minden legkisebb lépésnél újra meg újra jelentkező hihetetlen nehézségek láttán emberi gyarlóságunknál fogva újra meg újra elfog a kísértés, hogy Hamletként megátokozzuk még a születésünk napját is, amiért éppen ebbe a korbba kellett beleszületnünk. De az igazi debreceni ember mégsem enged ennek a kísértésnek. Az igazi debreceni ember tudja, hogy *predestinálva van*: nem ő választotta meg a korszakot, amelyben élnie, munkálkodnia, harcolnia és szenvednie kell és nem az ő dolga, hogy kénye-kedve szerint válogasson a feladatok között, amelyeket meg kell oldania. Istennel nem szállhatunk perbe: mi arra rendeltettünk, hogy egy boldogtalan Magyarországot tegyünk a saját boldogságunk árán is boldoggá, egy szerencsétlen várost támasszunk fel halottaiból címerünk főnixmadaraként, még ha magunk mindenestül elégtünk is a halált és életet egyszerre jelentő szent tűzben.

Aldassék az élet és feltámadás Ura, hogy mi építők ebben a tűzben Főispán urunkkal együtt éghetünk el, városunk pedig, boldogabb ivadékaikkal, ebből a tűzből kelhet majd új és minden eddiginél szebb életre!

Révész Imre.

A bűnbánat (poenitentia) nevével sajátképpen azoknak a megtérését szoktuk nevezni, akik teljesen el voltak Istentől fordulva s megtérésük által mintegy a halálból kelnek új életre. Egyébként azonban bűnbánatra való gondolásunknak be kell töltenie megakasztás nélkül az egész életünket és ennek szükségessége kivétel nélkül mindenkire nézve fennáll, mert hiszen minden egyes embert arra készítetnek a tulajdon vétkei, hogy a bűnbánatban naponként előre haladjon.

Kálvin.

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

55—1945. szám. TÁRGY: Közalkalmazottak igazgatása.

KÖRLEVÉL

a debreceni tankerület területén fekvő valamennyi közép- és középfokú iskola igazgatóságához.

Tudomásulvétel és szigorú alkalmazkodás végett az alábbiakban szövegről másolatban közlöm a debreceni tankerületi főigazgató 96—1944—45. számú, a közalkalmazottak igazgatása tárgyában kiadott rendelkezését azzal, hogy a rendelet 1. bekezdésében megállapított 3 napi határidő kezdete jelen körlevéllem kézhezvételétől számítandó.

„Az ideiglenes Nemzeti Kormány 15—1945. M. E. számú rendeletével (megjelent a „Magyar Közlöny” 1. számában) minden tényleges szolgálatban álló, vagy tényleges szolgálat teljesítése végett visszarendelt nyugállományú közalkalmazott igazoló eljárás alá vonását rendelte el, annak megállapítása végett, hogy az illetőnek 1939. évi szeptember hó 1. napját követően tanúsított magatartása sértette-e a magyar nép érdekeit.

A rendelet 4. §-ának bekezdése alapján felhívom igazgató urat, Úrnöt, Tanfelügyelő urat, az iskolák vezetését ideiglenesen ellátó Tanár Urakat, Úrnöket, utasítsák a vezetésük és közvetlen felügyeletük alatt álló iskolák tanárait, tanítóit és egyéb tanügyi alkalmazottait, hogy jelen rendeletet kézhezvételétől (tudomásra jutásától) számított 3 nap alatt hivatalukba igazoló nyilatkozatot adjanak be.

A rendelet 4. §-ának 4. bekezdése értelmében a hivatali előjáró a hozzá beérkezett igazoló nyilatkozatokat, a saját személyére vonatkozó igazoló nyilatkozattal együtt haladéktalanul eljuttatja az igazoló bizottság elnökéhez.

Igazoló bizottság minden járásbírói székhelyen működik.

Az igazoló nyilatkozatban a közalkalmazott 1939. évi szeptember hó 1. napja óta követett politikai magatartását és cselekedeteit, valamint a népelénekes törvények és rendeletek végrehajtása során teljesített hivatalos ténykedéseit ismertetni tartozik. Az a közalkalmazott, aki a Vörös Hadsereg bevonulása alkalmával hivatalát elhagyta (szolgálati állomáshelyéről elmenekült), ennek okát, a távolléte alatti magatartását és cselekedeteit, valamint visszafelé néző körülményeit is előadni köteles. (Ebben a bekezdésben foglaltak könnyebb áttekinthetőség céljából Tájékoztató mellékelik.)

Az igazoló nyilatkozatban valótlán adatok előadása, vagy lényeges körülmények elhallgatása a nyilatkozat keltétől számított 3 éven belül nyugdíjigény nélküli azonnali elbocsátást von maga után.

Utasítom az összes elsőfokú tanügyi hatóságok vezetőit, hogy az igazolt személyekről két példányban kimutatást terjeszsenek fel hozzám, egyben azt is jelentsék, hogy a tényleges alkalmazásban álló tanárok, tanítók és egyéb tanügyi alkalmazottak közül kik azok, akik nem vetették magukat az igazoló eljárás alá, és kik azok, akiket az illetékes igazoló bizottságok nem igazoltak.

Debrecen, 1945. évi január hó 17-én.

Debreceni tankerületbe tartozó valamennyi közép-, középfokú- és szakiskola igazgatóságának.

T á j é k o z t a t ó.

1. A hivatalos ténykedések ismertetésénél felsorolandók azok az intézkedések és cselekedetek, amelyek a jelenlegi demokratikus államforma megvalósítását és kiépítését előmozdították.

2. Felsorolandók a nyilatkozattevőknek azok a politikai ténykedései is, amelyek a régi rendszer bukását, illetőleg az új közzselleml kialakulását előmozdították.

3. A Vörös Hadsereg bevonulása alkalmával hivatalát az a közalkalmazott hagyta el, aki nem szolgálati állomását könnyen megközelíthető helyre, hanem messzebb eső vidékre távozott, 1945. évi január hó 1-ig szolgálati helyére vissza nem jött és a jelzett ideiglenes szolgálati helyre nem jelentkezett. Az ideiglenes Nemzeti Kormány 15—1945. M. E. számú rendelet az 1. § 3. bekezdésében világosan ezt mondja: „Egymagában az a körülmény, hogy a közalkalmazott a német megszállás alatt szolgálatot teljesített és nem politikai okból, hanem félelemből, aggodalomból a Vörös Hadsereg bevonulása előtt elmenekült, az igazolás megtapasztalásának okául nem szolgálhat.”

A nyilatkozatok ezeknek a pontoknak a figyelembevételével készítendők el.”

Debrecen, 1945 február 22.

D. Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

195—1945. szám.

KÖRLEVÉL

a II. lelkészkepesítő vizsgálat tárgyában.

Közlöm az érdekeltekkel, hogy az elmúlt év szeptember 20-áról kényszerűleg elmaradt II. lelkészkepesítő vizsgálatra jelentkezettek részére, vagy akiknek II. lelkészkepesítő vizs-

gálata ez év februárjában lett volna esedékes, de vizgára eddig még saját hibájukon kívül nem állhattak, folyó évi március hó 20-ától kezdődőleg II. lelkészkepesítő vizsgálatot fogunk tartani. A Debreceni Protestáns Lap folyó évi 1. számában a 22—1945. sz. körlevélben már közhírré tettem, hogy ez a vizsgálat már 1945. évi félelvizsgálatnak számít és az erre jelentkezők már nem kaphatják meg az 1944. évi szeptember hó 20-i vizsgai dátumnak oklevélükben való érvényesítését. A vizsgálatra 1945. évi március hó 17-ig kell jelentkezni az egyházkerületi lelkészi főjegyző úrnál személyesen vagy írásban, írásbeli dolgozataikat azonban azoknak, akik még nem adták be, március hó 10-ig be kell adni. Zárthelyi írásbeli vizsgálat március hó 20-án, kedden d. e. 8 óráig. Szóbeli kikérdezés március hó 21-én és 22-én, vizsgazárás március 23-án d. e. 9 órakor a püspöki hivatalban. Minden egyéb felvilágosításért Dr. Ferenczy Károly egyházkerületi főjegyző úrhoz kell közvetlenül fordulni (Debrecen, Nyomatóutca 11.).

Debrecen, 1945 február 20.

A vizsgadíj az eddigi 60 P.

Az oklevélre 10 P-ös okmánybélyeget kell ragasztani. Ezek az összegek a jelentkezéskor fizetendők.

D. Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

277—1945. szám.

KÖRLEVÉL

az 1945. évi őszi és az 1946. évi tavaszi lelkészkepesítő vizsgálatok írásbeli tételeinek tárgyában.

A Debreceni Protestáns Lap 1944. évi június hó 25. napján megjelent 26. számában közlöttem már az I. és II. lelkészkepesítő vizsgálat írásbeli tételeit, szükségem tartom azokat ismét az érdekeltek figyelmébe kéri azzal, hogy aki 1945. év szeptemberében, vagy azután jelentkezik I., illetve II. lelkészkepesítő vizsgálatra, ezen tételek közül kell dolgozatát megírnia.

I. lelkészkepesítő vizsgálatra:

Újszövetségi írásmagyarázatból: Jézus búcsúbeszédének (János ev. 14—15.) exegézise. Bibliái teológiából: A diaspora zsidóság szerepe.

Egyházi dogmatikából: A gondviselés és az elvelelendelés közti különbség és kapcsolata.

II. lelkészkepesítő vizsgálatra:

Magyar református egyházról énelemből: Egyháztörténetírásunk a XIX. század második felében.

Egyházböjtből: A vallásváltoztatás szabályai az állami és egyházi jog szerint.

A gyakorlati teológia tárgyköréből: Az átlérték lelkigondozása az 1943—9. sz. zsinati tanácsi szabályrendelet alapján.

Egyházi beszéd (elő- és utóimával) textusai: Máté 10: 34—39. Gyakorlati biblíamagyarázat textusai: Jól 2: 28—32. Kátémagyarázatra XXXVIII. úrnapija (103. kérdés). A gyakorlati biblíamagyarázat köréből a szóbeli vizsgán magyarázni kell tudni az I. korinthusi levelet és a Heidelbergi káté XXXIII—XLIV. úrnapi (88—115). kérdéseit.

Debrecen, 1945 február 20.

D. Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

289—1945. szám. TÁRGY: Szolgálati helyükre visszatérő egyházi tisztviselők illetménye.

KÖRLEVÉL

a kebelbeli presbitériumokhoz.

Az egyházkerületi tanács február 20-i ülésének 21. sz. határozata értelmében közlöm az érdekeltektől, hogy az elmenekült és a szolgálati helyükre visszatérő egyházi tisztviselők illetményi kiszolgáltatásának kérdésénél figyelembe kell venni a következő szempontokat:

a) az 1944. évi december 31-i esetleg előre felvett illetmények ügye tekintésük lezártnak; b) 1945 január 1-től az ez idő után szolgáltatásra jelentkező egyházi tisztviselő igazolatlansága után az illetmények az esetleges helyettesítés költségeinek levonásával kiszolgáltatandók.”

Debrecen, 1945 február 21.

D. Dr. Révész Imre,
püspök.

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

290—1945. szám. TÁRGY: Szolgálati helyükre vissza nem térő egyházi tisztviselők ügye.

KÖRLEVÉL

Tudomásulvétel és megfelelő eljárás céljából közlöm az egyházkerületi tanács február hó 20-án tartott ülése 19. számú határozatát szövegről másolatban:

„Az egyházkerületi tanács elrendeli, hogy a visszatérésben nem akadályozott, de szolgáltatásukra ennek ellenére sem jelentkező egyházi tisztviselőt közvetlen felettes hatósága hívja fel állásának záros határidőn belül (30—60 nap) való elfoglalására vagy igazoló jelentés betérjesztésére, s az ellen az egyházi tisztviselő ellen, aki a felhívás ellenére sem foglalja el állását, az egyházmegyei bíróság a fegyelmi eljárást azonnal indítsa meg és azt soronkívül, de legkésőbb két hónap alatt folytassa le, miután az illetőt állásától felfüggesztette. Ha az állását el nem foglaló egyházi tisztviselő igazoló jelentéssel indokolja távollétét, azt az egyházmegyei bíróság elnökösége az egyházkerületi elnökséghez terjeszti, s annak engedélyével a felfüggesztést mellőzheti.”

Debrecen, 1945 február 21.

D. Dr. Révész Imre,
püspök.

HALOTTAINK. Első számunk megjelenése óta következő atyánkfiaiunk az Úrhoz költözéséről vettünk fájdalmasan bizonyos híreket:

Sulyok István püspök, a nagyváradi egyházközségnek több mint félszázadon át volt lelképásztora, egyházkerületünk és országos egyházunk egyik legkiemelkedőbb egyénisége, aki az egyházért és nemzetért való hűség és példaadó vezéri helytállással a szívebe és a történelembe egyaránt beírta a nevét;

továbbá Dr. Bartók Miklós, debreceni kollégiumunk tanítóképző intézetének kiváló tanára (hadifogságban), Fábán Imre józsa, Rácz Géza nagyhalászi és Vargha Zoltán egyházmegyei főjegyző, kúnhegyesi lelképásztor, Urunknak jó és hű szolgái.

„Menj be a te Uradnak örömébe!”

LEGKÖZELEBBI EGYHÁZKERÜLETI TANÁCSÜLÉSÜNK, ha az Úr akarandja és élünk, március hó 20-án, kedden d. e. 9 órától lesz a püspöki hivatalban.

Esperesi székhelyek. A mai rendkívüli körülmények között több egyházmegye esperese nem lévén szolgálati helyén, szükségem tartom közölni a jelenlegi espereseknek, illetve törvényes helyetteseiknek nevét és működési helyét: Alsószabolcs-hajdúvidéki egyházmegyében esperes-helyettes: Molnár Zoltán, Hajdúhadház. Beregi egyházmegyében: Bary Gyula esperes, Nagyberég. Békésbányai egyházmegyében: Gönczy Béla esperes-helyettes, Vezető. Bihari egyházmegyében: Vadai Béla esperes, Eled. Debreceni egyházmegyében: Dr. Szász Imre esperes, Monostorpályi. Ermelléki egyházmegyében: Szabó Zoltán esperes, Székelyhíd. Felsőszabolcsi egyházmegyében: Kiss Lajos esperes, Demecser. Hevesnagyunsági egyházmegyében: Gaál István esperes, Törökszentmiklós. Középszabolcsi egyházmegyében: Porzolt István esperes, Nagykálló. Máramaros-ugocsi egyházmegyében: Papp József esperes, Máramaros-sziget, az ugocsi részen: Lajos Sándor esperes-helyettes, Fancsika. Nagybányai egyházmegyében: Gulya Géza esperes-helyettes, Apa. Nagykarolyi egyházmegyében: Dr. Kincses Andre esperes-helyettes, Mátészalka. Nagyszalontai egyházmegyében: Percz István esperes, Komádi és Szatmári egyházmegyében: Kosa Zsigmond esperes-helyettes, Győrtelek.

A debreceni református hittudományi kar hallgatói számára közöljük, hogy a debreceni m. kir. Tisza István tudományegyetemen a rendes beiratkozás az 1944—45. tanév II. felére 1945 február 21-én kezdődött és február 28-ig tartott. Aki egyetemi tanulmányait egy félre megszakította, felvételét újból folyamodnia nem kell, csupán a közigazgatási hatóságtól kiállított erkölcsi bizonyítványt köteles bemutatni. Utólagos beiratkozásra engedélyt 1945 február 28-tól március 10-ig a dékán úr, március 10-től március 20-ig a rector úr adhat. Az előadások március hó 1-én megkezdődnek. A tandíj egy félre 128 pengő. A teljes összegű tandíjat fizetők egy félre 128 pengő tandíjat és 96 pengő mellékdíjat; a háromnegyed tandíjat fizetők 96 pengő tandíjat és 64 pengő mellékdíjat; a féltandíjat

fizetők 64 pengő tandíjat és 48 pengő mellékdíjat; az egynegyed tandíjat fizetők 32 pengő tandíjat és 32 pengő mellékdíjat; a teljes tandíjmentességben részesülő hallgatók pedig csupán 32 pengő mellékdíjat fizetnek. — Értésülünk szerint diákjelölti intézmények nem működnek, néhány férfi hallgató azonban a Bocskay Diákokotthonban (Szent Anna-u. 9.) elhelyezést nyerhet. A kollégiumi internátus és konviktus egyelőre nem működik.

Legatust húsvéti ünnepekre fogadni kívánó egyházak ebbeli szándékukat március hó 15-ig jelentsék a kollégium igazgatóságának, amely a lehetőség szerint gondoskodni fog arról, hogy ünnepkövet menjen.

II. lelkészkepesítő vizsgát az 1944 szeptember 20-i vizsga helyett eddig négy ízben tartottunk s a következő atyafiak szereztek teljes lelkészi képesítést. 1944 december 15-én Berényi József és Pál Antal debreceni segédlelkészek, 1945 január 5-én Cs. Nagy Dániel nyíradonyi segédlelkész, január 26-án Szabad Károly nagykálói segédlelkész, február 16-án Bara Kálmán szatmárnémeti, Kardos Sándor balmazújvárosi, Kodácsi János nyíregelsei és Majsai József szentesi segédlelkészek.

A lelképásztorok és lelkészek állami forrásból eredő illetményei tárgyában a következőket közölhetjük. A 18—1945. M. E. sz. rendelet (megjelent a Magyar Közlöny 1. sz.) úgy intézkedik, hogy valamennyi th. város polgármestere és valamennyi vármegye alispánja gondoskodjék a vezetőségük alatt álló város, illetve vármegye tisztviselői és alkalmazottai fizetésén felül a törvényhatóságuk területén alkalmazott és tényleg szolgálatban álló állami tisztviselők és egyéb alkalmazottak és állami tisztviselők részében részülő tanerők illetményeinek kifizetéséről. E rendelet illetékes helyről vett értesítésünk szerint alkalmazni kell az állami fizetési szabályzatot az egyházi alkalmazottakra is. Felhívjuk ennélfogva a lelképásztorok, lelkészek és segédlelkészek figyelmét, hogy lelképásztori kongrua, korpótlék és családi pótlék, vallásotkötői tiszteletdíj és a segédlelkészek családi pótléka ügyében forduljanak a fenti rendelkezésre hivatkozással az illetékes helyre.

A Debreceni Protestáns Lap előfizetése egy évre 12 pengő. Kérjük, hogy az előfizetési díjat és esetleges hátralékait is alkalmadtán tessék eljuttatni a püspöki hivatalba.

A Kollégiumi akcióra befolyt összegek nyugtázása 1944 aug. hóban papírhiány miatt nem radt lapunkból; szerencsére a betűsoros és a négy nyugtázó könyv megmaradt, így a folytonosság nem szakadt meg. De a hosszú évszort a lap szűkösabott terjedelme miatt ost már nem közölhetjük, csak az 1944 okt. 1-ig befolyt adományok összegét, amely

272,500.44 P-re rugott,
a különálló alapokra 32,928.64 P folyt be,
végösszeg volt . . . 305,429.08 P

Okt. 1-től 1945 január 17-ig az adakozás szünetelt, attól kezdve a következő adományok érkeztek:

Január hóban:

Hajdúszoboszlói egyházközség	1,000— (2000—)*
Béteky Lajos lelképásztor	60— (300—)
Hajdúszoboszló	200— (425—)
Szatmárkörtői egyházak	1,000— (2600—)
Hajdúszoboszlói	50— (370—)
Jakucs István mb. koll. ig.	50— (370—)

Február hóban:

Ramacsházi egyházközs.	60— (150—)
Molnár Zoltán lelképásztor	140— (560—)
Hajdúhadház	40— (100—)
E. Kiss József kisbirtokos	100— (100—)
Hajdúhadház	60— (60—)
V. Nagy Imre missziói lelképásztor Érselénd	1,000— (1600—)
Kocsádi János ref. s.-lelkész Nyíregelse	150— (600—)
Nagyszalontai egyházközség évi 200 P megajánlás helyett	100— (150—)
Esztári egyházközség	3,990—
Gyalvári	3,990—
Világi Mátys ny. lelképásztor Debrecen	30— (120—)

Ezzel összes adomány 309,419.08 P

Hálásan emeljük ki Nagyszalontát, ahonnan az évenként megajánlott összegnél jóval nagyobb adományt küldtek be, valamint az egyik lelkészi vizsgát tevő segédlelkész testvérünket, aki a Kollégiumnál fennmaradt régi tartozásának kiegyenlítésén felül az akcióra is adományozott.

A Kollégium válságos helyzetében az akcióra befizetett minden adományt sokszoros hálával köszönjük a jövedéi adakozóknak.

Debrecen, 1945 febr. 21.

Jakucs István,
mb. koll. igazgató.

* Zárójelben az eddig összesen teljesített fizetmény.

Mindenütt, ahol csak felhangzik az Evangélium tiszta beszéde, mindenütt, ahol az Evangéliumról való hitvallásban megmaradnak az emberek s az Evangélium rendszeres hallgatása által magukat e hitvallásban folytatást erősítik: ott mindenütt kétszegnélkül ott van az Egyház.

Kálvin.